

все не можеше да намъри тихъ и спокоенъ кѣтъ, навсѣкжде грозни и опасни сѣщества срѣщаше. Отъ мъжа и притѣснение ли, или отъ нѣщо друго, но следъ време кожата ѝ надебелѣ и погрознѣ, отъ страни ѝ израстнаха малки, пѣргави крачета, а следъ време хубавата ѝ опашка се изгуби. И още щомъ разбра, че може да върви и по сухо, поповата лъжичка излѣзе изъ блатото и започна да подскача напосоки.

— Всѣкжде другаде, — казваше си тя, — само не притѣзи грозоти!

Привечеръ, изморена и гладна, тя стигна до друго блато. Отдалече се виждаше, че въ него нѣма такива гѣсти и зелени треви, такава мека и приятна тиня. Но затова пѣкъ поповата лъжичка се надѣваше да намъри тамъ само красиви и умни сѣщества. И преди да цамбурне въ него, тя погледна отъ низкия брѣгъ. Погледна и се дръпна назадъ като опарена: отъ блатото я

гледаше малка, грозна жаба, изплезена отъ умора.

— И тукъ сѣшитѣ отвратителни сѣщества! — извика поповата лъжичка и падна отчаяна на брѣга.

Глупавата! Тя не разбра, че се бѣше огледала въ водитѣ на малкото спокойно блато!

Георги Караславовъ

